

38
отъ острите слова на стареца, Младенъ
за дълго тъй стоя и нямъ и неподвиженъ. . .

А вече излезнали тамъ на мегдания ближенъ,
предъ църквата, и тихъ повели разговоръ
се спряха старците. Отъ нийде изъ прозоръ
не трепва свещъ, ни гласъ отъ някъде се чува —
загърнатъ отъ ношъта, заспалий градъ крѣтува
и ситъ и уморенъ отъ днешний празникъ лихъ,
като да е крило надъ него ангелъ тихъ
разперилъ. Дървеса безмълвно сж привели
ширококлонища и сенки разпрострели,
въ нешо сякаше услужани — и тяхъ
отъ тѣни небеса събъ бодния си смяхъ
ги милва месечко и поздрави имъ шепне
отъ небеса — и пакъ ни листъ, ни вейка трепне,
за отзивъ на приветъ.

Далечъ внезапно шумъ
се чу и бързо се изъ закривений друмъ
задвижи някаква неясна сянка черна. . .
Бръзъ конски тропотъ — и край старците се мерна
кочия, но докле те сварятъ да се възржтъ,
тя сви задъ жгъла отсреща и въ мрактъ
потъна, — а и купъ низами подиръ нея
претрупояха тамъ нататъкъ. Попъ Матей
Тукъ сдърпа Дивисилъ, и бързо въ ношний мракъ
те литнаха следъ тяхъ. . .

И всичко глѣхна пакъ.
И чутъ бе само туй въ безкрайните простори,
сама на себе си шо си ношъта говори.